

မြေပွေးမ ဒုတိယပိုင်း
by
Tiger99

ကြိုးဝိုင်းအပြင်မှ လက်ဝှေ့လောက။ မြေပွေးမ၊စိန်ကလေး၊ ကြာကန်ငဖြူ၊ ဒီးဒူကုန်း၊ ရွာသား သံလုံး နှင့် ဂျွဲလူးအိုင် ဆင်ပေါက် တို့က သည်နယ်တဝိုက်တွင် နံမယ်ကြီးတွေချည်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လက်ဝှေ့အဖွဲ့ချုပ်မှာမှ အသင်းဝင် မဟုတ်ကြပဲ လေးကောင်ဂျင် ဖဲဝိုင်း အနီကောင်တွေနှင့်အတူ ကြက်ဝိုင်း ၊ နွားတိုက်ပွဲတွေ ခေတ်စားလာချိန်...ချဲထီလောင်းကစားခြင်းနှင့် လူလူချင်း ချိန်းထိုးကြသော လက်ဝှေ့ပွဲများ သည်နယ်တွင် ခေတ်စားလာသည်။

မိန်းကလေး လက်ဝှေ့သမားတွေထဲက မြေပွေးမ ၊ စပယ်ငုံ နှင့် တင်တင်ထူးကျော် ဆိုသော ကြေးစားမလေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

စစ်မှန်တန်ဖိုးရှိသော လက်ဝှေ့အားကစားကို ငွေရှာစရာအဖြစ် အသုံးပြုလာသော ထိုလူသိုက်မှာ စင်စစ် ကြိုးဝိုင်းအပြင်မှ လက်ဝှေ့လောကသားတွေပင်တည်း။

တခါတရံ ငါးရက်တမျှဖြစ်သော ခလောက်ချိုက် ကျေးရွာဇာတိရဟောင်းကြီးထဲတွင် ပွဲဖြစ်ချင်သည်။ တခါတလေလဲ နီးစပ်ရာ ကျေးရွာတခုခုတွင် ဘောလုံးကွင်းထဲ စည်းဝိုင်းပြီး ကျင်းပချင်ကျင်းပကြသည်။

လောင်းကျေးကလည်း မြင်သည်အခါမြင် နိမ်သည်အခါ နိမ်ကြသည်။ ထိုနည်းနာအတိုင်း နွားကျောင်းသားတွေကလည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ချိန်းထိုးချင် ထိုးကြသည်။ ကွဲကြ ပြကြနှင့်တခါတခါ ဒုတ်တပျက် ဒါးတပျက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြသည်။ နယ်မှလာသော ရွက်ပုန်းသီး လက်ဝှေ့သမားတွေကလည်း ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ထက် ဆယ်ဆလောက်ရသော လက်ဝှေ့ကြေးရလျှင်လည်း မော်လမြိုင်ဖက်မှ ပင် ကူးလာပြီး တက်ထိုးသူတွေလည်းအထိရှိ၏။ တခါတလေ ဆိုင်းလင်းနယ်ဘယ်မှ လက်ဝှေ့သမားတွေနှင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဆုံကြသော ပွဲတွေလည်းရှိ၏။ နံမည်ကျော် ပသျှူး ဘသန်းလေးအဖွဲ့ဆိုလျှင် ကြိုးဝိုင်းတွေထဲမှာထက် မြေဝိုင်းတွေမှာ အတွေ့များသည်။

ပသျှူးဘသန်းလေးဆိုသည်က လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က ပဲခူးမှလာသော ကျားမနိုင် ကျော်အောင် ကိုနှစ်ချီတွင် အသက်ထွက်အောင် သတ်ပုတ်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထွားကျိုင်းသူကြီးတဦးဖြစ်သည်။

ကျားမနိုင်ကျော်အောင် နှင့် ပသျှူးဘသန်းလေးတို့ပွဲကို မြေပွေးမနှင့် စပယ်ငုံတို့လို မိန်းကလေးလက်ဝှေ့သမားများပါ ဧရာဝတီတိုင်းမှ တကူးတကလာပြီး ပညာယူ ကြည့်ရှုခဲ့ရသော ပွဲဖြစ်သည်။ ကျားမနိုင်ကျော်အောင် ခူးပုံနှင့် ပတ်တဒေါင်တွေက ပြင်းထန်သလောက် ပသျှူးဘသန်း၏ ဘယ်ညာခြေခပ်ချက်တွေက စက်သေနတ်လို မြန်ဆန်ကြသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ခဲ့ကြရ၏။

လက်ငှေ့ဆိုသည်က ကျားကစားသည်ထက် ဆိုးသည်။ ကျားကစား၍ တစ်ကွက်မှားလျှင် အရူးပေါ် သော်လည်း ဆန္ဒရှိလျှင် ပွဲပျက်အောင် လုပ်လို့ရသည်။

မြဝတီမှ မဲဆောက်ကိုဖြတ်တက်လာသော လကျီဘက်လမ်းတကျောတွင် ထိုင်းရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများရှိ၏။ ထိုရွာလေးများတွင် တိုင်းရင်းသားအချို့ကို တွေ့နိုင်သည်။ ထိုင်းဘတ်ငွေကို လောင်းကြေးအဖြစ်ထားသောပွဲစဉ်များ၌ ထိုရွာတွေမှာပင် ဘတ်ငွေ မြန်မာငွေ လဲကြရသည်။ ဆုကြေးကလည်း ဘတ်ငွေနှင့်ပင်ဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က ဘတ်ငွေ တဘတ်ကို မြန်မာငွေ လေးကျပ်ခွဲ ရှိ၏။ နယ်စပ်ဖွံ့ဖြိုးမှု နည်းပါး နေချိန်မို့လည်း နယ်စပ်တလျှောက်ရှိ တိုင်းရင်းသားအများစုမှာ လောင်းကစား နှင့် ဘိန်းဖြူရောင်းဝယ်ရေး၌ ဝဲလည်နေကြချိန်ဖြစ်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် ထိုဒေသတလျှောက်တွင် လောင်းကစားကို ဆက်ကြေးပေးလုပ်ဆောင်နေကြချိန်မို့ လွတ်လပ်စွာ လောင်းကစား သွားလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပသျှူးဘသန်း အပေါ် အထင်ကြီးကြသော နယ်ခံများနှင့် ကျားမနိုင်ကျော်အောင်၏ ပရိသတ်များမှာ တခဲနက်အားပေးခဲ့ကြသည်။ ဟိုးလေးတကျော် ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်သလောက် ပွဲက ရေမရှည်ခဲ့ပဲ နှစ်ချီအရောက်တွင် ကျော်အောင် မှောက်သွားခဲ့လေသည်။

သာမန် နှာနှပ်ယူရသော အဆင့်မျိုးမဟုတ်ပဲ အသက်ပါ ပါသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ကြာကန်ငဖြူ သံလုံး၊ ဆင်ပေါက်တို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် စကတည်းက ဥပဒေမဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့သည်မို့ စောဒက တက်စရာမရှိပဲ ဖျာလိပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

ပုံအော့ခဲ့သော မြန်မာငွေကလည်း ခရီးစရိတ်တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြရသလို ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်သည် လောင်းကစားမှ ဆင်ပွားကူးစက် လောင်ကျွမ်းခဲ့ကြသည်။

‘ကျုပ်တော့ ဒီပသျှူးကို မျိုးဖြုတ်ခဲ့ချင်တယ်’

ကြာကန်ငဖြူလေးက ပွင့်အံ့ပေါက်ကွဲလာ၏။ ဆင်ပေါက်ကလည်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း အံ့ကို တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေး အုပ်စုကလည်း ငဖြူလေး စကားကို ထောက်ခံသလို ငြိမ်းသက်နေကြသည်။

‘မိန်းကလေး အုပ်စု ပြန်နှင့်မလား’

‘အို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်နှင့်မှာလဲ ..သေအတူ ရှင်မကွာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ..မပြန်ဘူး’

မြေပွေးမ က ခေါင်းဆောင်ပြသလို စပယ်ငုံနှင့် တင်တင်ကျော်တို့ကလည်း တင်းတင်းမာမာ ပြောကြသည်။

‘အေး ဒါဆို ငါ့မိတ်ဆွေ ကုရင်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ နေရာကို တခြားလမ်းက ပြန်ဝင်ရမယ်’

‘ဘယ်လမ်းက ဝင်မှာလဲ ကိုဆင်ပေါက်’

‘မဲခေါင်မြစ်ကို ဖြတ်ဝင်တဲ့ လမ်းတလမ်းရှိတယ်...အသွားအပြန် အခွန်ဆောင်ရတယ်...ဒါပေမဲ့ ဟိုနယ်ဖက်ရောက်လို့ ရှမ်းပုလိပ် တွေနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကိုယ့်ဖါသာကိုယ်ဖြေရှင်း ရမှာပဲ’

‘ဖြစ်ပါတယ် .. စိန်လိုက်’

လောင်းကစားလောကဆိုသည်က သည်လိုပဲဖြစ်သည်။ အရူးပေါ် လာလျှင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ချင်ကြသည်။ တန်ဖိုးမဲ့ ဂလဲစားချေချင်းကို စွမ်းစွမ်းတမံ ပြုလုပ်ချင်ကြသည်။ လောင်းကစားမူနှင့် ပါတ်သက်သော ပြသနာ ပေါင်းစုံသည်လည်း လောင်းလုံ၊ လောင်း ကျို၊ မဲဆောက်တိုက်တွင် ထူပြောများပြား နေချိန်တည်း။

‘ဒါဆို လူစုခွဲမယ်။ မြေပွေးမနဲ့ ကိုဆင်ပေါက်က အနောက်လမ်းကဝင် ၊ စပယ်ငုံ နဲ့သံလုံးကအလည်ကျောက်ဝင် ၊ ကျုပ်ရယ် တင့်တင့်ထူးရယ် စိန်ကလေးရယ်က မဲဆောက်ကို လမ်းရိုးရိုးက ဝင်မယ်၊ အဆင်ပြေပြေ..ကျုပ်တို့ ငွေတွေ ပြန်ရရင် ပြီးရင် တောင်ကျော်လမ်းကို ပြန်ဝင်ပြီး ဆုံကြမယ်..ဘယ်နဲ့လဲ’

‘ဟုတ်ပြီ..ဒီနေ့ပဲ ထွက်ကြမယ်’

အဆိုသွင်းခြင်း ထောက်ခံခြင်းမှအပ ကန့်ကွက်မှု မရှိသော အစည်းအဝေးလိုပင် လျှင်မြန်စွာ ရုပ်သိမ်းပြီးစီးသွား၏။ မြေပွေးမက ဆင်ပေါက်နှင့် သွားရမှာ..သံလုံးက စပယ်ငုံ နှင့်သွားရမှာကို မြေပွေးမရာ သံလုံးရာ မငြင်းဆိုကြချင်း၏ အကြောင်းအရင်းကိုတော့ ကံယက်ရှင်များမှတစ်ပါး မည်သူမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

‘သူတို့အလယ်ကျောလိုပြောတာ ဒီလမ်းလား...ကိုသံလုံး’

‘ဟုတ်တယ် စပယ်..ဒီလမ်းဟာ မဲဆောက်နဲ့ လောင်းလုံကြား မှောင်ခိုလမ်းတခုပဲ..တခြားခရီးသွား အဖော် တွေလည်း ပေါ်လာမှာ ပေါ့..စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဖူး’

သံလုံး ပြောသလိုပင် လောင်းလုံ လောင်းကျို ဟိုပင် မဲဆိုင် ..ဆက်နေသော တောင်ကျော်လမ်း တလျှောက်က တောလမ်းဆိုသော်လည်း ရွာငယ်တွေ ဈေးဆိုင်တွေနှင့် စည်ကားလှသည်။ အချို့ နေရာများတွင် ထော်လာဂျီ ဟုခေါ်သော ကူဗိုတာစက်နှင့် ဆွဲသော ခရီးသည်တင် ကားငယ်လေးများပင် ရှိလေသည်။

သံလုံးက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး စပယ်က ကျောပိုးအိတ်တလုံးနှင့်. ....မိမိတို့ ရှုံးခဲ့သော လောင်းကြေး ပြန်လည်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် တန်ပြန်ထိုးစစ် ဆင်နွှဲနိုင်ရန် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

လောင်းကျင်အိုင် ဆိုသော ရွာလေးတစ်ရွာတွင် မိုးချုပ်သဖြင့် ထိုည ထိုရွာမှာပင် အိပ်စက်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။
'နှစ်ယောက် အခန်းနော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ..နှစ်ယောက်ခန်းပါ'

အစွန်ဆုံး အပေါ် ထပ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်အိုကြီး တစ်ခုမှ အခန်းတခန်းကို ရခဲ့လေသည်။

မှောင်ခို ဒုစရိုက်သမားတွေ စုစည်းတည်းခိုရာမို့ထင်သည်..အခန်းတိုင်းတွင် လူအပြည်ရှိသည်။ သံလုံးနှင့် စပယ်မှာ သိပ်ရင်းနှီးကြသူ မဟုတ်ကြသော်လည်း လက်ဝှေ့ပွဲ အတော်များများတွင် ဆုံစည်း သိကျွမ်းခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

သံလုံးနှင့် မြေပွေးမတို့ ငြိစွမ်းဖူးသည်ဆိုသော သတင်းကိုလည်း စပယ်ငုံက ကြားသိပြီးသားဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀ ကျော် စပယ်ငုံသည် အသားညို ရွက်ကြမ်းရေကျို မလေးသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ်က အဖုအထစ် အချိုင့်အဝှမ်းတွေနှင့် ဖွံ့ထွား ကားစွံ တောင်တင်းလှ၏။

နှစ်ယောက်တွဲ အခန်းကို ငှားစဉ်က စပယ်ငုံက သံလုံးကို သံသယစိတ်ဝင်ခဲ့သော်လည်း အခန်းထဲရောက်ပြီး သံလုံးက မြေပုံကြည့်လိုက် ၊ ရေးမှတ်လိုက်နှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေပြန်သောအခါ သံသယတို့ ကင်းစင်စပြုလေသည်။

ညသည် စောစီးစွာ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ဟော်တယ် အခန်းစောင့်လေးတယောက်က အခန်းဝရောက်လာပြီး ပြုံးစိစိနှင့် ခပ်ဝဲဝဲပြောသည်။

'အကို အနွေးထည် မလိုဖူးနဲ့ တူတယ်နော်'

'ဟာ လိုတာပေါ့..ယူလာခဲ'

'မသိပါဖူး ..ကျနော်က အမကိုတွေတော့ အကိုအနွေးထည် မလိုတော့ဖူးလားလို့'

စပယ်ငုံ မျက်နှာဖိန်းရိုန်းသွားပြီး သံလုံးကို မကြည့်ရဲ သလို ခေါင်းကို ငုံ့ပြစ်လိုက်သည်။ တောသား သံလုံးကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ.. 'တို့က မိတ်ဆွေတွေကွ..'

တောသား သံလုံးက အနွေးထည်ဆိုသည်ကို အဝတ်တခုခု ဟုထင်ခဲ့သည်။ ညနေ ၅ နာရီကျော်ကျော်တွင် သွယ်လျှဖြူနွဲ့သော မိန်းကလေး တယောက် ရောက်လာသည်။

'အစ်ကို ဒီမှာ အစ်ကိုအတွက် အနွေးထည်'

'အမ်..အနွေးထည်'

ကောင်မလေးက ၁၇ နှစ်ပင် ပြည့်သေးဟန် မတူချေ။ သံလုံးခါးကို ခပ်ရဲရဲဆွဲဖက်လိုက်ရင်း ရင်ဘတ်ကြီးကို မျက်နှာလေးနှင့် အပ်ခါ လက်ကလေး တဖက်က သံလုံးပေါင်ကြားသို့ ထိုးနှိုက်လိုက်လေရာ သံလုံးတွန့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ စပယ်ငုံက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရင်း တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ပါးစပ်လေးကို လက်ခေါက်လေးနှင့် ပိတ်ထား၏။

'အာ..ငါပြောတာ ..အကျီ ဒါမှ မဟုတ် အရက်'

'ဟာ ..ခင်ဗျား ဟာ တကဲ့ ငကြောင်ပဲ'

ချာတိတ်မျက်နှာ ချက်ချင်းခက်ထန်သွား၏။

'ဆောရီးပါ ညီလေးရာ..ရော့ရော့ ဘတ်တရာ ယူသွား'

'ဘယ်လို လူလဲ မသိဖူး' ဘတ်တစ်ရာကို ဆောင်ကနဲဆွဲကာ ကောင်မလေး လက်ကို ဆွဲလျှက် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွား သော ကောင်လေးကို ကြည့်ရင်း..

'ကိုသံလုံးတော့ ရာဇဝင်တွင်ပြီ'

'ဟုတ် ပ ..ငါကလည်း တုံးလိုက်တာ ..ဟီဟီ'

သံလုံးက အရှက်ပြေရောရယ်ရင်း ကုတင်ဆီသို့ မျက်စေ့ရောက်သွား၏။ ကုတင်က တလုံးထဲ ရှိသည်။ တယောက်တခန်းဆိုလျှင်လည်း အခန်းခ မသက်သာသဖြင့် နှစ်ယောက်ခန်းကိုပင် ငှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အအေးခါတ်က ပက်ပက်စက်စက် တိုးဝင်လာသည်။

'ကဲ စပယ် အိပ်တော့ ..အကိုတော့ ဒီကြမ်းပြင်မှာ အိပ်တော့မယ်'

‘မဟုတ်တာ အကိုကလဲ ..စပယ် ငရဲကြီးနေပါအုံးမယ်...စပယ်ကမိန်းကလေးပဲဟာ...အောက်မှာ အိပ်ပါ့မယ်...လုပ်ပါ ..အကို တက်ပါ’

သံလုံး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့...ကုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ရင်း စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးကို စပယ်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စပယ်က ခါးတွင်ဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီကို ခါးပတ်တင်းတင်းဝတ်ရင်း စောင်ကိုခြုံကာ အသာလှဲလိုက်သည်။

အအေးဒဏ်က ရက်စက်လွန်းလှသည်။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိအောင် စိမ့်နေသည်။ အခန်းတခုလုံးမှာ အပ်ကျသံမကြားတိတ်နေသည်။ စောင်ကို တင်းတင်း ခြုံရင်း မှောင်မိုက်နေသော အပြင်ဖက်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း စပယ်အတွေးများ ပျံလွင့်နေသည်။ တစ်ခါယောက်ျားတယောက်နှင့် ခုလို တခန်းထဲမနေဖူးသဖြင့် ရင်ခုံတလိုလို ဖိုသလိုလို တမျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

မျက်လုံးကို အသာမိုတ်လိုက်ရင်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အဝေးဆီမှ တချက်တချက် စူးကနဲ အော်မြည်ရင်း တဖျတ်ဖျတ်တောင်ပံခတ်ခါ တကိုင်းမှတကိုင်း ခုန်ကူး ပျံသန်းသွားသော ညဉ့်ငှက်များ၏ အသံများကို သဲသဲလေး မကြားတချက်ကြားတချက် နားထောင်ရင်း မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘ပြုတ်..ပြုတ်..ဆွပ်ဆွပ်..’

‘အင့် ဆောင် ဆောင် နာနာလေး ဆောင်..’

တိတ်ဆိတ်သော ညယံကို ဖောက်၍ ထွက်ပေါ် လာသော တဖက်ခန်းမှ အသံကြောင့် စပယ်လန့် နိုးလာသည်။ စပယ်တကိုယ်လုံး ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်သွားသည်။ ‘ပြုတ် ဆွပ်..ပြုတ် ဆိုသော အသံကြီး နှင့် အတူ ကြမ်းပြင်တပြေးညီ တန်းလျှားမို့ သိမ့်ကနဲ သိမ့်ကနဲ လှုပ်ရမ်းမှုကိုပါ စပယ်ရော သံလုံးပါ ခံစားမိသည်။

‘အား..အင်း..ကောင်းလိုက်တာ..တအား လို : .... နာနာ ချပေးစမ်းပါ...ဟင်း...’

မိန်းကလေး အသံက အထိန်းအကွပ်မရှိ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ် လာသည်။ သံလုံးက ကြမ်းပြင်တွင် ပုဇွန်ထုပ်ကွေးလေး ကွေးကာ ငြိမ်သက်နေသော စပယ်နိုးနေမှန်း သိသည်။ တဖက်ခန်းမှ အသံကို သူကြားသလို စပယ်လည်း ကြားမည်ဆိုသည်ကို အတတ်သိသည်။

‘အောင်မလေးနော်....အင့်အင့် ကျွတ်ကျွတ်...’

လည်ချောင်းမှ ညှစ်အော်လိုက်သော မိန်းကလေး အသံက ပို၍ပို၍ ကျယ်လာသည်။ သိမ့်ကနဲ သိမ့်ကနဲ ခါရမ်းနေသော ကြမ်းပြင်ကြီးကလည်း သိသိသာသာ လှုပ်ရမ်းလာသည်။ အခန်း နံရံနားကပ်ထွန်း ထားသော အာလာဒင် မီးအိမ်လေးက ခပ်ရမ်းရမ်းလေး ပုခက်လွှဲနေသည်။

စပယ်ငုံ ခပ်ကွေးကွေးအိပ်နေရာမှ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းလေး ခိုးရိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို ဆန့်ကာ ခြေဖုံးမိသည်အထိ စောင်ကိုတင်းတင်းလုပ်ခါခြုံသည်။

မိုန်ပျော့ပျော့ မီးရောင်တွင် မို့မောက်သော ရင်အုံမှ နိမ့်ဆင်းသွားပြီးမှတဖန် မမို့တမို့ မဖေါင်းတဖေါင်းနေရာကို ခပ်ရေးရေးစိုက်ကြည့်ရင်း သံလုံးအိပ်မရ။

‘အင့်..ဟင်း..အား..အား..’

တဖက်ခန်းမှ အတွဲက အတော်သောင်းကျန်းနေပုံရသည်။ တစ်ချီနှင့်လည်း ပြီးပုံမပေါ်။ တအောင်မျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး ခပ်သဲသဲ ရယ်သံလေးကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် အဝတ်ချင်း ပွတ်တိုက်သံ ခြေထောက်များ ရွေ့လျားသံတို့ ထွက်ပေါ် လာကာ..

‘ပြုတ်ပြုတ်..အင့်အင့် ..’ ဆိုသော လို : သံက မှန်မှန်ကြီးထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။

မာတင်းလာသော လီ : တန်ကြီးက လို : ချင်စိတ်ကို တားမရအောင်ပင် အောင်သက်ထိုးကျဉ်သော ဝေဒနာကို ခံစားလာရသည်။

စပယ်ငုံမအိပ်သေးမှန်းလည်း သံလုံးသိသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ပြီဟုပင် သဘောပိုက်လိုက်ခါ ကုတင်ပေါ် မှအသာ လျှောဆင်းလိုက်သည်။

ခပ်ဖွဖွနင်းလာသော ခြေသံကြောင့် စပယ်တကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်ရီကာ အေးစက်တောင်တင်းသွားပေသည်။ စပယ်အသက်ရှုမှားနေမိသည်။ ခြေသံကနီးလာသည်ဟု စိတ်ထဲထင်နေမိသည်။ မျက်လုံးကိုတော့ မဖွင့်ရဲ့..အတင်းကြိတ် မိုတ်ထားသည်။

သံလုံးဆိုသည်က ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် မြေပွေးမလို အဓိပတိ ဆတ်ဆတ်ကျတစ်ယောက်ကိုပင် ရအောင်လို : ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသည် သတင်းကို ပြန်တွေးမိရင်း စပယ်ငုံ သွေးခြောက်ခြားအောင်တုန်ခါနေမိသည်။

စပယ်ငုံ ပက်လက်အနေအထားမှပင် မျက်လုံးအစုံကို ခပ်မှေးမှေးလုပ်ခါ ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် သံလုံးက အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ထွက်ခွါသွားလေသည်။ သံလုံးထွက်သွားသည်နှင့် စပယ်ငုံငေါက်ကနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ယောက်ျားလေး ဆံပင်ပုံစံတိုတိုနှင့် စပယ်ငုံပုံစံက တကယ် ယောက်ျားရှာလေး တယောက်နှင့် တူလှသည်။ ဘေးဘီ ဝဲယာကို တချက်ကြည့်ပြီး စပယ်ငုံမှာ တစ်ဖက်အခန်းနံရံထရံပေါက်သို့ ကပ်၍အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ယောက်ျားကြီးက အသက် ၃၀ခန့် မဲမဲဝဝဖြစ်ခါ ကောင်မလေးမှာ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့် ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးဖြစ်သည်။ ဝင်းအိကာ စွံနေသည့် တင်ပါးလုံးလုံးလေးမှာ ကုတင်စောင်းတွင် လေးဘက်ကုန်းထားသည်။ စပယ်ငုံကြည့်နေသည့်ဖက်မှာ ကုတင်ခြေရင်းမှ ဖြစ်သဖြင့် အကွင်းလိုက်အကွက်လိုက် ထင်ထင်ရှားရှား မီးရောင်အောက်တွင် မြင်နေရလေသည်။ ယောက်ျားကြီးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မတ်တပ်ရပ်ရင်း လေးဘက်ကုန်းထားသော ကောင်မလေး ပတ်အတွင်းသို့ လီးတန်ကြီးကို ကိုင်ကာ ဒလက်လှည့်သလို မွေပေးနေလေရာ ကောင်မလေးဖင်မှာ လိုက်ပြီး ခါလှည့်ရမ်းနေပေသည်။ ပတ်နှင့် လီ ကြားမှ အရည်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တချက်တချက် လွင့်စင်ကျနေပေသည်။

ကောင်မလေးက လေးဘက်ကုန်းထားရုံမျှမကသေး ..လက်တဖက်ကလည်း ပတ်ကြီးကို ကုတ်ဆွဲပေးကာ ဖြေပေးထားသည်ကိုမြင်နေရသေးသည်။ လူကြီးက ဂေါ် ရခါး ခါးကောက်ကြီးပမာ အဖျားကြီး ကော့ပုံမော့တက်နေသော လီးကြီးကို ပတ်လေးအတွင်း တဝက်ခန့်ထည့်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ နှင့်မွေပေးရင်း လက်တဖက်က ကောင်မလေးဖင်ဝလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ခပ်ရွရွလေး ထိုးဆွဲပေးနေရာ ကောင်မလေးမှာ ခါးသေးသေးလေးကို ဟိုရမ်းဒီရမ်းနှင့် အရသာ တွေနေပုံရလေသည်။

ထိုလူကြီး လီး မှာ ကြီးမားလှပြီး မဲပြောင်နက်နေသည်။ ဖြူဖွေး နုထွတ်သော ကောင်မလေး ပတ်အဝမှ ပြတ်ကနဲ ပြတ်ကနဲ အသံကြီးက အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးမှာ ဖင်ထဲသို့ လက်ညှိုးနှင့်လည်းကောင်း ပတ်ထဲသို့ လီး ကြီးနှင့်လည်းကောင်း ထိုးမွေလိုက်တိုင်း ဖင်ကြီးမှာ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ ရမ်း ရမ်း သွားရှာ လေသည်။

‘ဖင် လို ပါတော့လား အကိုရယ်..အဟင် ဟင်’

ကောင်မလေးက အလို ခံချင်စိတ် ဖြင့် မချီတင်ကလေး အံကြိတ်ပြီးပြောလိုက်မှ ထိုလူမဲမဲကြီးက ပတ်ထဲမှ လီး တန်ရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖင်ဝလေးထဲတော့ကာ ဖိလို သွင်းလိုက်၏။

‘အား...နာတယ် ကို .. အိုး...’

ကောင်မလေး ခပ်အစ်အစ်အသံလေးနှင့် အော်လိုက်စဉ် စပယ်ငုံ ဖင်ထဲ တမျိုးကြီးဖြစ်သွားပြီး မိမိဖင်ကို လက်လေးနှင့် အသာယောင်ယမ်းအုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ စအိုဝ ထဲတဝက်ခန့် လီးဝင်သွားသည်နှင့် ကောင်မလေးမှာ ပါးစပ်ကလေး ဟာ ကာ ဟဲကနဲ ဟဲကနဲ အဆောင်ခံရင်း မှေးမှိန်လျက် တ အင်းအင်းဖြစ်နေရှာသည်။

ဖင်ကိုလို နေစဉ်အတွင်း ထိုလူကြီးလက်တဖက်က ကောင်မလေး ပတ်ကို ပေါင်ကြားမှ နှိုက်ခါ ကုတ်ကုတ်ပြီးဆွဲကာ ကလိပေးနေပြန်၏။ ရှေ့နောက် အဆွဲခံနေသော ကောင်မလေးမျက်နှာက ရှုံကနဲ ရှုံကနဲ ဖြစ်သွားလင့်ကစား အရသာထူးကဲကို ခံစားနေကြောင်းကို ဖော်ပြနေဟန် ပေါ် နေလေသည်။ အတန်ကြာ ဖင်ကိုလို ပြီးမှ လီး တန်ကြီးကို ဆွဲနှုတ်ခါ ပတ်လေးထဲ ထိုးသွင်းလျက် ကောင်မလေးခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်၍ အားကုန်ဆောင် ဆောင် လို လိုက်တော့သည်။

အိမ်ကြမ်းပြင်က သိမ်ကနဲ သိမ်ကနဲ တုန်ခါနေ၏။ စပယ်ငုံ ရင်ထဲပူလောင်ပြင်းပြ ခံစားနေရသည်။ မိန်းကလေးဆိုသော်လည်း ယောက်ျားလေးတယောက်လိုပင် နေထိုင်သွားလာခဲ့ပြီး အားကစားမှာပင် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အသတ်အပုတ်ကိုမှ ဝါသနာ ပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးများနှင့် နင်လားငါလား ထိုးသတ်ကန် ကြောက်နိုင်စွမ်းရှိသူမို့လည်း မည်သည့်ယောက်ျားလေးမှ စပယ်ငုံကို မပြောရဲ မဆိုရဲခဲ့ကြပေ။ ယခုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဖက် လိင်နှစ်ဦး ကာမစပ်ယှက်ခြင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ရသောအခါ စပယ်ငုံအဖို့ တကြိမ်တခါမျှ မခံစားမိသော အလို ခံချင်စိတ်ကြီးက ငုပ်လျှိုးနေရာမှ ထိုးထွက်ပေါ် ပေါက်လာလေသည်။

သံလုံးပြန်လာလျှင် မိမိ၏ မိန်းကလေး ပရိယယ်ဖြင့် ဆွဲဆောင်လျှင် ရနိုင်မှန်းသိပါသည်။ သို့သော် စပယ်ငုံ စိတ်မရဲ။ တန်ဖိုးမဲ့သော မိန်းကလေးတယောက် အဖြစ်ကို ရောက်ရှိသွားမှာကိုလည်း မြန်မာမိန်းကလေးတယောက်ပီပီ စိုးရိမ်စိတ်ရှိသည်။

သံလုံးပြန်လာသံ ကြားသည်နှင့် အိပ်ယာပြင်ပေါ် ကမန်းကတန်းလှဲပြီး စောင်ခြံကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သံလုံးက ကုတင်သို့တန်းသွားပြီး ‘ဟင်း’ ကနဲ ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မူတ်ခါ ကုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်လေသည်။

တဖက်ခန်းမှ အကြိတ်အနယ် ဆင်နွဲနေသော အသံက တော်တော်နှင့် မငြိမ်၊ စိတ်အထင် ည ၁၁ နာရီ ကျော်လောက်မှ အသံတွေငြိမ်သက်သွားပြီး အဆောက်အဦးကြီးတခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဆောင်းည၏ အေးစက်မိုက်မဲခြင်းတွင် နက်ရှိုင်းသော တောတွင်းတစ်နေရာမှ လောဘသား ခရီးသွားတို့နားခိုရာ တည်းခိုဆောင်ကြီးမှာ အေးစက်ငြိမ်သက်သယောင် ထင်ရသော်လည်း ကြေးစားမလေးများ၏ ခပ်ညှင်းညှင်း ရယ်သွန်းသွေးသံများနှင့် ကာမရာဂရေးအလျင်တွင် ငုံ့ချီ ဆန်ချီကူးနေသော ယောက်ျားကြီးများ၏ နွမ်းလျမောဟိုက်သံများက အခန်းတိုင်းလိုလိုတွင် စိုးမိုးလွှမ်းအုပ်လျှက်ရှိချေသည်။

မိုးလင်းပြီ..မိုးလင်းပြီဆိုသော်လည်း ထော်လာဂျီကားစက်သံနှင့် လူများတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှမ်းဘာသာ ၊ ထိုင်းဘာသာ နှင့် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောသံများမှအပ အိမ်ခြေအစိတ်မျှသာရှိသော လမ်းဘေးရွာလေးမှာ ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သည်။

ပြာရီမှိုင်းဝေသော တောင်စောင်းများတွင် ပေါက်ရောက်နေသော ရှည်လျားဖါးဝေသီ သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများကို နှင်းတွေထဲ၍ ခပ်ရေးရေးတွေ့ရသည်။ ဝရံတာကို လက်ထောက်ပြီး အဝေးသို့ ငေးနေသော သံလုံးအနားသို့ စပယ်ရောက်လာသည်။

‘ညကအတော် အေးတာနော်..အစ်ကို သံလုံး’
‘အေးလေ..တော်တော်နဲ့မှ အိပ်မရတာ ’
‘အစ်ကို သံလုံးက အစောင့်လေး လာပေးတဲ့ အနွေးထည်မှ ယူမထားလိုက်တာ..ခစ်ခစ်..ခစ်..’
‘တော်စမ်းပါ..အလကား ဘတ်တစ်ရာ ဆုံးရတာ..’
‘ကျနော်က အစ်ကိုသံလုံး သိလို့ မှာတယ် အောင်မေ့တာ ’
‘မဟုတ်တာ စပယ်ရယ်..ငါကမျင်းချင်ရင် တခြားအခန်း သွားမှာပေါ့ဟ..နှင့်ရှေ့မှာတော့ လုပ်ပါ့မလား...အ ဟင်း..’
စပယ်က ရဲကနဲဖြစ်သွားသော မျက်နှာလေးကို အောက်ငုံ့လိုက်ပြီး ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးနေလိုက်သည်။
‘မျက်နှာသစ်ပြီး ပြီလား..စပယ် ..’
‘အင် ပြီးပြီ..ရေနွေးနဲ့ စပယ်ထားတဲ့ရေ..ဟိုမှာ..’
‘အော်..အေး..ကျေးဇူးပဲ..စပယ်..’

သံလုံးက ဝရံတာမှာပင် မျက်နှာသစ်ချလိုက်၏။ ရေနွေးနှင့် စပယ်ထားသည် ဆိုသည်တိုင်အောင် လက်ဖျားတွေ ကျင်တင်ကျင်တင် ဖြစ်ချင်နေသေး၏။

‘ပစ္စည်းတွေ ပြင်ထားနော် စပယ်..ကားလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင်လို့ ’
‘ကျနော့် ကျောပိုးအိတ်တော့ အဆင်သင့်ပဲ..ညကဘာမှ ထုတ်မသုံးတဲ့ ဟာ..’
‘ကဲ လာ..လာ..အောက်ထပ်မှာ ခုအချိန်ဆို စားဖို့သောက်ဖို့တခုခုတော့ ရလောက်ပြီ ’
စပယ်နှင့် သံလုံး ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြစဉ် ညက တညလုံး သောင်းကျန်းကြသော မဲမဲဝဝလူကြီးနှင့် ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ကောင်မလေးတို့ အခန်းမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
အဖိုးကြီးက ငွေကြေးပြည်စုံသော မှောင်ခိုသမားမှန်း သိသာထင်ရှားလှ၏။ အရွယ်နှင့် လိုက် မလိုက် မသိ၊ မျက်မှန်..နာရီ..ဦးထုပ်တို့က ခေတ်ရှေ့ကို တလဲလောက်ဆွဲပြေးနေသည်။ လည်သာ ဘောင်းဘီနှင့် လည်သာဘီနပ်ရှည်က မင်းသားရုပ်ပေါက်ပဲ လူဆိုးရုပ်ပေါက်နေသည်။

မိန်းကလေးကတော့ လှမှလှ။ အရွယ်ကောင်းလေးဖြစ်ပြီး အဖိုးကြီး သမီးအရွယ်လောက်ပင် ရှိမည်ထင်သည်။ ခါရမ်းနေသော တင်ပါးလေးများက စိုအိရွန်းသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကြီး တစ်ခုနယ် သွားရေယိုစရာ ကောင်းလောက ‘အောင်ပင် ဆွဲငင်အားရှိသည်။

မျက်နှာလေးက လမင်းတစ်စင်းလို ဝင်းပနေ၏။ သည်မျှလောက် ချောမောလှပသော သမင်ပျိုမလေး သည်မျှခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ရာဇဝတ်နယ်မြေအတွင်း အဘယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသနည်း ဟု သံလုံးတွေ့၏။ သံလုံးတို့ လိုက်မမှီသော စီးပွားရေး နယ်ပယ်မှောင်ခိုလောက၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော လောကဇာတ်ခုံတခုကို နောက်ပေါက်မှ ထရုံဖြူကာ ချောင်းကြည်ပူသု မဟုတ်၍ အဖြေရှာ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

‘ဒို့ဘေးက အခန်းက အတွဲလေ..’ ‘အင်း ..သိပါတယ်..’
စပယ်က စိတ်တိုသလို မျက်စောင်းထိုးပြောရင်း တုန့်နှေးနှေးဖြစ်နေသော သံလုံးကျောပိုးအိတ်ကို မသိမသာ တွန်းရင်း လှေခါးအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြသည်။
‘မဲဆောက်တောင်ခြေအထိ ခြောက်ယောက်လိုသေးတယ်နော်..လူပြည်ရင် မရဘူး ’
စပယ် ယာနှင့် တူသူက ဗမာစကားခပ်ဝဲဝဲနှင့် လှေခါးမှ ဆင်းလာသော သံလုံးတို့နှင့် လူဝကြီးအတွဲတို့ကိုကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

‘တို့ လိုက်မယ်ဟေ့..ဘယ်လောက်လဲ ’
‘တစ်ယောက်ငါးရာ..ဒါရိုက်ပဲ ကြားမရပ်ဖူး ’
‘ဟုတ်ပီ..တို့အထုပ်တွေ သယ်ပါအုံး ’

စပယ်ယာကောင်လေးက လူဝကြီးအတွဲမှ အထုပ်တွေပြေးယူပြီး တည်းခိုခန်းရှေ့မှ ထော်လာဂျီခေါ် သော နောက်တွဲအလတ်စားလေးပေါ် တင်သည်။

‘တစ်ယောက် ငါးရာတောင် ..ဟုတ်လား ..အစ်ကို..’ ‘ဟုတ်တယ်..ဒီမှာက ဈေးသိပ်ကြီးတာစပယ်..ထမင်းတပွဲကို တရာငါးဆယ်..ဒါဘတ်ငွေနော် ’

‘ဒုက္ခပဲ..ကျနော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်’ ‘တခြားကား စုံစမ်းကြည့်သေးတာပေါ့ စပယ်’
ခေါက်ဆွဲပြုပ်ကြော်နှင့် ဝက်ခေါက်အခြောက်ကြော် တစ်ယောက်တစ်ထုပ်စီစားပြီး တည်းခိုခန်းအပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မနီးမဝေးတွင် စူပါကက် (နံပါတ်မပါ) တစ်စီးရပ်ထားပြီး ထိုဆိုင်ကယ်ရှေ့တွင် ဂေါ်ဖီမုံလာ၊ ဂေါ်ရခါးသီ..ပဲသီး..ခရမ်းသီး များတင်ဆောင်လာသော ထော်လာဂျီတစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟိုကားက မဲဆောက်ဖက်ပြန်ကူးတဲ့ ကားဖြစ်နိုင်တယ် စပယ်..လာ..လာ..သွားမေးရအောင် ’
ကားဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ထိုင်နေသော အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှမ်းလို ထိုင်းလိုလို လူက အရက်ဆိုင်တစ်ခုမှ ရှမ်းဘောင်းဘီ အနက်နှင့်လူကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူက မြန်မာ စကားမတတ်ချေ။

‘ကျနော်တို့ မဲဆောက်ဖက်လိုက်ချင်လို့ပါ’
‘ကုန်တင်တာ..လူမတင်ဘူး ’
စကားလုံးက ပြတ်သားသော်လည်း လေသံက အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြသော မြန်မာစကားကို ကြိုးစားပြောနေရပုံပေါက်နေသည်။

‘နှစ်ယောက်ထဲပါ ခင်ဗျာ..ဖြစ်သလို လိုက်ပါမယ် ’
‘မရဘူး..လူမတင်ဘူး ’
ကွမ်းစား ထားသဖြင့် မဲချိုက်နေသော သူ့သွားကြီးတွေကို ဖြိုကာဖြိုကာ ပြောလိုက်သော ထိုလူကြီးမှာ စင်စစ်သဘောကောင်းပုံရသူ တဦးဖြစ်ပါသည်။ စပယ်က အားမလျှော့ပဲ သံလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ.. ‘ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ ဦးလေးကြီးရယ်..ကူညီပါ’

‘ငါတို့ အများကြီး ကူညီဖူးတယ်..အများကြီး လဲ စိတ်ညစ်ဖူးတယ်..ဒါကြောင့် လူမတင်ဖူး ’
အဘိုးကြီးက ပထမ အတွေ့အကြုံအရ လူတင်ရမှာ ကြောက်နေပုံရသည်။ ‘လာတုန်းက အတူတူပဲ..လမ်းကျတော့ ပြဿနာတက်ပြီ၊ ဘာမှမတော်ဘူး ..သူစော်ကားတယ်..ငါစော်ကားတယ်နဲ့..ဦးနှောက်သိပ်ခြောက်ရတယ်..ငါဘယ်တော့မှ လူမတင်ဘူး..ကုန်ဘဲတင်တယ်..ကုန်ကစကားမပြောဘူး ’

စပယ်လက်လျှော့လိုက်သလို ခေါင်းကိုခါပြပြီး သံလုံးနှင့်အတူ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
‘သူငယ်မ..မင်းတို့က လင်မယားလား ’
‘ရှင်..အဲ..အင်း ..ဟုတ်ပါတယ်ရှင်..လင်မယားပါ’
‘အဲဒါဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့..နော့..ကားခတော့ ကြည့်ပေးပေါ့’
သံလုံးက စပယ်ကို အားနာသလိုကြည့်လိုက်စဉ် စပယ်က ဘာမှမဖြစ်သလို မေးကလေးကို ခပ်မော့မော့လေးလုပ်ပြီး ထော်လာဂျီကားဘောင်ပေါ် တက်ထိုက်လိုက်လေသည်။
‘ဝေး . . အဲဒီမှာ မထိုင်နဲ့လေ..တောင်ပေါ်တက်တော့ အန္တရာယ်များတယ်ကွဲ့..မင့်ယောက်ျား ပေါင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ပေါ့’
‘ရှင် ..ကျမယောက်ျား..’ ‘အေး နေရာက ဒါပဲရှိတယ်..မင်းယောက်ျားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါ..ကဲ ဆူပါရာဒိုနွမ် မောင်းမယ်ဟေ့’

သံလုံးက ကဗျာကရာ ထရော်လာဂျီပေါ် တက်ပြီး ခပ်ကားကားထိုင်ကာ ဂေါ်ရခါးချင်းတွေကို ကျော်မှီလိုက်ရသည်။ စပယ်ကလည်း ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးသလိုဖြစ်ပြီး သံလုံးပေါင်ကြားတွင်းသို့ အိစက်သော တင်ပါးကြီးအစုံကို ဒေါသတကြီး ပစ်ထည့်ထိုင်ချလိုက်ခါ ထော်လာဂျီ မောင်းနှင်ရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ ထော်လာဂျီ ဆိုသည်က လယ်ထွန်စက်ကို နောက်တွဲတပ်ထားပြီး ပြုပြင်ထားသော တောင်ပေါ် သွားကားငယ်တမျိုးဖြစ်လေရာ ဖိမိခံကားငယ်တွေလို ငြိမ်ငြိမ်ငြောင်းငြောင်း သက်တောင့်သက်သာတော့ မဟုတ်...ဂျိုင်တွေလျှင်လည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆောင်ပြလိုက်မည်..အတိမ်းအစောင်းကလည်း အသည်းအေးစရာ ကောင်းအောင် နောက်တွဲက နှစ်ဘီးထဲပါသည်မို့ ဘောင်နှစ်ဖက်ကို လက်တွေ့ကျင့်လာသည်အထိ တင်းတင်းအုပ်ပိုင်ထားရသဖြင့် ညောင်းလာ၏။

တခါတရံသံလုံးရင်ခွင်ထဲ ကျောပြင်လေးက အိကနဲယိုင်ဆင်းသွားပြီး တခါတရံ သံလုံးပေါင်ကြီးနှစ်ဖက်က စပယ်ကိုညှပ်ထားသလို ဖြစ်ဖြစ်သွား၏။ ကားဒရိုင်ဘာနှင့် အဖိုးကြီးက ဆူညံနေသောကား (ကူဘိုတာ)စက်သံကြားမှ ရှမ်းဘာသာစကားနှင့် စကားတွေအကျယ်ကြီး အော်အော်ပြောနေကြသည်။

နေ့လည်(၁) နာရီခန့်တွင် တောင်ဆင်ခြေလျှောက်စုတွင် ထိုးရပ်ပြီး တောင်စောင်းမှ ဝါးရေတလျှောက်နှင့် သွယ်ထားသောရေဘုံဘိုင်တစ်ခုတွင် ရေအေးဖြည့်သည်။

‘ခဏ ဆင်းလို့ရတယ်..အပေါ့အပါး သွားလို့ရတယ် ’

သူတို့နှစ်ယောက် ထော်လာဂျီအောက်သို့ ဆင်းကြသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသော စပယ်အဖို့အပေါ့သွားရန် ဘောင်းဘီတဝက် ချွတ်ရမည်မို့ ခက်နေသည်။

‘သူငယ်မ..ဘောင်းဘီကြီးနဲ့ကိုး ..မင်းယောက်ျားကိုခေါ် ပြီး ဟို ခြံထဲသွားနော်..တယောက်ထဲ မသွားနဲ့..အဲ့ဒီနားမှာ မျောက်ရိုင်းတွေရှိတယ်..’

‘မျောက်ရိုင်းတွေဟုတ်လား’

‘အေး..လူတယောက်ထဲဆို အတင်းဆင်းကုတ်ပြီး အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်..မောင်ရင်လေး..မင်းမိန်းမနောက်ကို လိုက်သွားပေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ..ဟုတ်ကဲ့..ခင်ဗျား’

သံလုံး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ခေါင်းငြိမ်ရင်း စပယ်နှင့် အတူ လမ်းဘေးမှကွေ့ဝင်သွားသော လျှိုလေးထဲ ဆင်းလိုက်ရသည်။

‘အစ်ကို ကန်တော့နော်..ဟိုဖက်လှည့်နေ’

‘အေးပါဟာ..နှင့်ကိစ္စ..ပြီးအောင်လုပ်ပါ ’

သံလုံးက ဘောင်းဘီစစ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ခပ်တင်းတင်း မာတောင်စပြုနေသော လီ ကြီးကို ဘောင်းဘီကြားမှ ဆွဲထုတ်၍ စပယ်နှင့် ခြုံတခြုံ ခြားပြီး ဆီးသွား၏။

‘အဲ့ ..အမလေး..မြေ...မြေ အစ်ကို ’

စပယ်၏ အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် သံလုံးပြေးသွားလိုက်ရာ ယက္ကန်းကြီး ဟုခေါ် သောစိမ်းဖန့်ဖန့်မြေများမှာ အထွေးလိုက် တောင်စောင်းတွင် တွဲခိုနေ၏။

စပယ်က ဘောင်းဘီကို ဖြုတ်..ခါးပတ်ဖြုတ်ခါ ချွတ်ထားပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီဖြူလေးက ပေါင်လည်တွင် လိပ်ပြီး ရောက်နေသည်။ မဲနက်သော အမွှေးများက သံလုံးရင်ကို ခိုင်းကနဲ ပေါက်ကွဲစေ၏။

သံလုံးက ကြက်သေသေကာ စပယ်၏စေ ဘက်ဖုတ်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

‘မြေ..ဟိုမှာ မြေက ’

စပယ်က ကတုံကရီဖြင့် သံလုံး ရင်ဘတ်ကြီးကို ဆောင်ဆွဲလိုက်မှ သံလုံးသတိဝင်လာသည်။

‘ယက္ကန်းကြီးလေးတွေပါ စပယ်ရဲ့ အဆိပ်မရှိပါဘူး ..လူကိုလဲ ရန်မမှုတတ်ပါဘူး...ကိစ္စရော ပြီးပလား’

စပယ်ဆတ်ကနဲ ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင်တင်းသွားကာ သံလုံးအားကျောခိုင်းလျှက် ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်သည်။ အရေးထဲမှ အရာပေါ် သည်။ ဖင်သားတစ်တစ်ကြီးနှင့် ဘောင်းဘီက တစ်ပြီး ရုတ်တရက်ဝတ်လိုမရ။ ရုတ်လွန်းသဖြင့် စပယ်အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုံသည်။

‘တော်ပီ..မပေါက်တော့ဘူး’

‘ပေါက်ပါ စပယ်ရဲ့..တော်ကြာ ကိုယ်ပေါက်ချင်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့က ရပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘စပယ်တော့ သေချင်တာပဲ..’ ဟု ငြီးတွားရင်း တခြားခြုံတစ်ခုနား သွားထိုင်ကာ ‘ရူး’ကနဲ ကျယ်လောင်သောအသံကြီးနှင့် သေးပေါက်ပြီး သတိရသွားဟန်နှင့် သေးသံကိုထိန်းလျှက် ခပ်တိုးတိုးမြည်ရုံလေး ပေါက်သည်။

ကားက တောင်စောင်း အတက်အဆင်းတွေ၌ တအိအိတက်သလို အဆင်း၌ အသဲအေးစရာကောင်းအောင် နိမ့်ကနဲ နိမ့်ကနဲ ခုံဆင်းနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။ သံလုံးက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်လေး အိအိဆင်းလာသော စပယ်ကိုယ်လုံးလေးကို မသိမသာလေး ထွေးဖက်ထားရင်း ပုဆိုးအောက်မှ လီ တန်ကြီးက မာန်ထလာနေသည်။

စောစောက အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်မိသော စောက်မွှေးအုံကြီးက မျက်စေ့ထဲမှမထွက်..ဒီကောင်မလေးဟာကြီး ..ဒီလောက်ကြီးလိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်မိ။

အမှတ်တမဲ့လိုလို တမင်တကာလိုလို ထွေးဖက်ထားသော သံလုံးလက်ဝါးအစုံက စပယ်၏နို့အုံကြီးတွေကို ခပ်ဖွဖွလေးအုပ်ထားသည်မို့ စပယ်ခမျာ ရုန်းရခက် ကန်ရခက်နှင့် သံလုံးမျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခပ်လိုက်သည်။ သံလုံးက တကယ်ကို ရိုးအသော သူ့အသွင်နှင့် နက်ရှိုင်းသော တစ်ဖက် ဂျောက်ကြီးဘက်ကို အကြည့်ပို့ထားသည်။ ထိုစဉ် နောက်တွဲလေးက အိကနဲ ပြိုဆင်းတော့မယောင်ဖြစ်သွားရာ ခပ်ဖွဖွအုပ်ထားသော သံလုံးလက်က ဇီကနဲနေအောင် ညှစ်ဆုပ်မိသွားလေရာ စပယ်တကိုယ်လုံး ဖြိုးဖြိုးဖြင်းဖြင်း ခံစားလိုက်ရ၏။

စပယ်က ကျွတ်ကနဲ နှုတ်မှ ယောင်ယမ်းထွက်ပြီး သံလုံးလက်ကြီးကို အတင်းဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ သံလုံးက ရုတ်တရက်လွတ်မပေးပဲ ကားငြိမ်မှ လွတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျမှာ စိုးလို့’ ‘ကျ ကျ..’ စပယ်က တိုတောင်းသောအသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ကားဆရာ အဖိုးကြီး မျက်လုံးပြူးစွာနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ စပယ်က ကဗျာကရာပြုံးပြီး သံလုံးရင်ခွင်ထဲ မှီချလိုက်ရင်း..

‘ကားစောင်းသွားတာ..လန့်သွားလို့’ ‘အေး...မြီမြီကိုင်ထား ..ဟေ့ မောင်ရင်..ကိုင်ထားပေးလေ..’
‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ’

သံလုံးက စပယ်ပခုံးသားလေး အိအိကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ဖိဖိလေး ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပြန်သည်။ ခပ်ရိုင်ရိုင်ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်မတ်ရန်အတွက် စပယ်က လက်ကလေးကို ကားကြမ်းပြင်သို့ ထောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပုဆိုးအောက်မှ ပါးပြင်းထောင်နေသော သံလုံး၏ မြွေဟောက်ကြီး ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ဒိန်းကနဲ လျှပ်စစ်ခါတ်နှင့်အတူခံလိုက်ရသလို ပူထူသွားပြီး စပယ်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားလေသည်။ လက်ကလေးကိုလည်း ဆတ်ကနဲ ပြန်ရုတ်ပြီး ဆုပ်နယ်မိ၏။ သံလုံးကိုယ်တိုင်လည်း ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားသွားမိပြီး စပယ်နို့အုံကြီးကို ပေါ်တင်ကြီးပင် ဆုပ်နယ်ပစ်လိုက်မိပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုလဲ ကျစ်ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်မိလေရာ ကားဆရာကြီးက တဟဲဟဲ သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

စပယ်မှာ တံတောင်ဆစ်လေးဖြင့် သံလုံးမိုက်ကို မသိမသာတွက်ပြီး ရုန်းထလိုက်သည်။ စကားမပြောကြသော်လည်း အခြေအနေတွေက သိသိသာသာ လှုပ်ရှားလာ၏။ စပယ်က သံလုံးပေါင်ကြားထဲသို့ ဒက်ကနဲ တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို စူပုပ်ထားလျက် ကျန်ရစ်သော ကျောက်ခင်းလမ်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ရောက်ပြီဟေ့..ဟိုမှာ မြစ်ကူးဘို့နေရာတွေလား...အဲဒီကိုသာ သွားကြ..မင်းတို့လို ခရီးသယ်တွေ အဲဒီမှာ အများကြီးပဲ....သွား..သွား..’

‘ကားခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ဦးကြီး’
‘နဲ့နဲ့ပါးပါးပေါ့ကွာ..ကြည့်ပေးခဲ’

သံလုံးက ဘတ်ငွေ ၆၀၀ ထုတ်ပေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက ကျေကျေနပ်နပ်ပင်ယူထားလိုက်၏။

ထော်လာဂျီလေးက ဝင်ခါစ နေကို မျက်နှာမူလျက် ကုန်ဆင်းလေးတလျှောက် တလိမ်လိမ် မောင်းဆင်းသွားလေသည်။ အနောက်ဖက် ကောင်းကင်ဝယ် ကြက်သွေးရောင် တိမ်တိုက်တို့က ဟိုတလွင့် ဒီတလွင့် နှင့် ဆည်းဆာကို အလှဆင်နေကြလေသည်။

ကူးတို့ဆိပ်....ဈေးဆိုင်လေးတွေက ဝါးတိုင် ဓနိမိုးလေးတွေပင်ဖြစ်သည်။ အများစုမှာ ကျောပိုးအိတ်တွေနှင့် မှောင်ခိုပစ္စည်းသယ်သော ကယ်ရီယာ များဖြစ်ကြဟန်တူလေသည်။ သံလုံးက မဲဆောက်ဖက်ကူးမည် ကူးတို့လှေကို စုံစမ်းသောအခါ ဖေါင်ကြီးဖြင့် ကူးပေးသော ကူးတို့မှာ ယနေ့အဖို့ ရပ်နားသွားပြီဖြစ်ရာ လှေတစင်းကို ဘတ်ငွေ ရှစ်ထောင် တစ်သောင်းပေးမှ ကူးပေးကြောင်း သိရသဖြင့် ပက်လက်လန်ရပြန်လေသည်။

‘ဒုက္ခပဲ..မိစပယ်ရေ..ကူးတို့မရှိပြန်ဘူး’

‘ဟင်’ စပယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခရီးသွားများ၏ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး သွေးပျက်ချင်နေသည်။ အသက်အရွယ်တွေ ငယ်ကြသော်လည်း ကြမ်းတမ်းသော တောလမ်းအတွင်း အန္တရာယ်မျိုးစုံဖြင့် နာမင်းလုံးပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတွေမို့ မျက်နှာတွေက မောက်မာ ခက်ထန်နေကြသည်။ ရန်လိုဟန် မျက်လုံးတွေက လူတိုင်းမှာရှိ၏။ နောက်ပိတ်ဆုံး ကူးတို့သမားတွင်ပင် တစ်ပေခန့်ရှိသော ဒါးမြှောင်ရှည်ကြီး တစ်ချောင်းပေါ် တင်ကိုင်ဆောင်ထား၏။ သွေးငယ်သူက ဒီတိုက်တွင် စပယ်တယောက်သာ ရှိနေသလိုခံစားရသည်။

‘တည်းဖို့ လွယ်ပါ့မလား အစ်ကို’ ‘ဒီနားက ကူးတို့ဆိပ်သက်သက်ပဲ ထင်တယ်..ဒါမှဟိုဖက်ကို မတန်တဆပေးပြီး ကူးကြမှာ မို့လား’ သံလုံးအတွေးအခေါ်က နီးစပ်သည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအခိုက် ကောင်မလေး သုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး ငါးယောက် တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ မိန်းကလေးတွေ မျက်နှာက ကျိုးလန့်စာ စားနေရပုံလေးတွေနှင့် ။

ယောက်ျားလေးတယောက်က လှေသမားကို တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်ရာ ‘အေးအေး ..အိုကေ..အို ကေ..’ ဟုဘိုလိုရာ ဗမာလိုရာ ရောထွေးအော်ဟစ်ပြီး မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်သွားကြသည်။

‘သူတို့ကျတော့ ဟိုဖက်ကို ကူးတာ ဘယ်လောက်တောင် ပေးကူးလဲမသိဖူးနော် အစ်ကို..’

စပယ်အသံကို ငါးမုံကြော် ချောကလက်နှင့်လုပ်မုံပဲသရေစာ ရောင်းသော အဖွားကြီးက ကြား၏။ ဗမာသံ ပီပီသသနှင့်.... ‘သူတို့က လူပေးပြီးကူးတာကွဲ့...ကြေးကြီးတယ်..’ ‘လူပေးပြီးကူးတာ..ဟုတ်လား..အဒေါ် ’

တစ်ယောက်ကူးကူး နှစ်ယောက်ကူးကူး ..အခုအချိန် မှောင်ခိုလမ်းပေါက်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ရှစ်ထောင်ကနေ တစ်သောင်းအထိ ယူနေတာလေ..ဒါကြောင့် ငွေမပေးပဲ လူပေးပြီးကူးတာ ’

‘လူပေးပြီး ကူးတယ်ဆိုတာက ’

‘ကွယ်...ခလေးမကလဲ...ဟိုရောက်ရင် သူတို့နဲ့ အိပ်မဲလူတွေလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ငွေကို လှေသမားက ယူလိုက်တာပေါ့ကွဲ့ ’

‘စပယ်ကလဲ ဘာတွေရှောက်မေးနေမှန်းမသိဘူး ’ ‘သိမှ မသိတာ’

စပယ်က အလျော့မပေးပဲ သံလုံးလက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

‘အေး ..အခုတော့ သိပြီမို့လား.. ကဲ ’

‘သွား မသိဖူး..လာမပြောနဲ့’

သုံးလေးရက်အတွင်း စပယ်နှင့် သံလုံးတို့၏ ရင်းနှီးမှုဒီကရီက မသိမသာမြင့်မားခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဖောက်ပြန်သော စိတ်ကို ချိုးနှိမ်နေကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်နေမိကြသည်လဲ အမှန်ပင်။

‘ဒီဘက်ကမ်းမှာ တည်းခိုဖို့ မရှိဘူးပေါ့နော်’

‘မထားရဘူးလေ...ထားရင် သူတို့က မီးရှို့ပစ်တာ’

‘အော.....အော...’

သံလုံးက ထိုင်းလေသံမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် အော အော ဟုဆိုသဖြင့် စပယ်က မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

‘တကယ်ဆိုရင်ကွယ်..ဒီမြစ်ကလေးကို ရေကူးသန်တဲ့သူဆို တမောလောက်ကူးရမှာပါ။ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆိုတော့ သူတို့က ကူးတို့ခယူကြတာ..ဒါပါဘဲ’

‘အဒေါ် က ဒီဘက်ကမ်းမှာ နေတာမူတ်ဖူးလား ’

‘ဟင်..အင်း..ညနေကျရင် အဒေါ် ယောက်ျားက လှေနဲ့ လာကြိုလိမ့်မယ်..ဒီမှာ ကယ်ရီတချို့တော့ မီးဖိုပြီးအိပ်ကြတာပါပဲ..လုံခြုံမှုတော့ မရှိဘူးပေါ့’

တစ်ယောက်ပစ္စည်း တစ်ယောက်..လူသတ်ပြီး လုသည်ဆိုတာ ဒီလိုနေရာမျိုးပေပဲလား ဟူသော အတွေးက စပယ်ကို ကျောခြမ်းသွားစေသည်။

‘ဒီဘက်ကမ်းမှာတော့ မအိပ်ရဲဖူး အစ်ကိုရယ်.. လူတွေကို ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီး’

‘မီးစင်ကြည့် က ရမှာပဲ စပယ်...ကဲ ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ကြရအောင်’

‘အဒေါ် ဝက်ခေါက်ကြော် ဘယ်လောက်လဲဟင်...’ ‘နှစ်ဆယ်...ဘတ် နှစ်ဆယ်...’ ‘အား ပါး..ဗမာငွေနဲ့ဆို တစ်ရာကြီးများတောင်’

သံလုံးက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်ရာ အဖွားကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောသည်။ ‘ဗမာငွေနဲ့ တွက်ရင် ဒီမှာ ဘာမှမစားပဲ အငတ်ခံရုံရှိမှာပဲ...’

‘အော...အော’

‘လုပ်ပြန်ပြီ ’

စပယ်က သံလုံးလက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်မှ ငြိမ်သွား၏။ စပယ်၏ ပွတ်သီးပွတ်သပ် အမူအရာလေးများ၊ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံမှုလေးများက သံလုံးကို စိတ်လှုပ်ရှားစေမှန်း စပယ်မသိလေရောသလား မသိ။

‘မောင်ရင်တို့..ချောင်းကူးဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အဒေါ် ဆိုင်မှာဘဲ တညတလေနေလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိဝိရိယနဲ့ အိပ်ဖို့တော့လိုမယ်နော်’

‘ဟာ ..ရ ပါတယ်...အဒေါ် ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ် ’

‘အို..အစ်ကိုကလဲ ဒီဘက်ကမ်းမှာ အိပ်မလိုလား’

‘မတတ်နိုင်ဘူး စပယ်..ဒို့မှာ ငွေနည်းနေပြီလေ..မဲဆောက်မှာ ဆင်ပေါက်နဲ့ ပြန်မဆံ့ခင် ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ရှာကြံမွေးရအုံးမှာပဲ ’

စပယ်ထံမှ ခိုးရိုက်လိုက်သော သက်ပြင်းချသံလေးက သံလုံးနားထဲသို့ တိုးညှင်းစွာ တိုးဝင်လာလေသည်။

ကျဉ်းမြောင်းကြပ်တည်းသော ဆိုင်ခန်းလေးထဲ ကျောချင်းကပ်အိပ်ရလင့်ကစား စောင့်၊ ခြင်ထောင် နှင့် ခေါင်းအုံးတို့ အပြည့်အစုံ မပါသည်အတွက် စိမ့်အေးနေ၏။ မဆီ မဆိုင် မြန်မာမင်းလက်ထက်က မဲဇာနယ်မြေကို သတိရနေမိပြန်သည်။ ဆိပ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အခြားဈေးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်အတွင်း၌ မီးဖိုပြီးဝိုင်းထိုင်နေကြသော တိုင်းရင်းသားအဒေါ်ကြီးဆီမှ ဝယ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်တထုပ်မှ ဖယောင်းတိုင်တချောင်းကို ထုတ်ခါထွန်းညှိထားလိုက်သည်။ ဆိုင်ခန်းလေး၏ အတွင်းပိုင်းက ခနူးဟုခေါ် သောခနိကဲ့သို့ ဖက်များကို ကာရံထားလေရာ အအေးဒါဏ်အနည်းငယ်သက်သာသည်။

စပယ်နှစ်လုံးခု သံက တစစကျယ်လောင်လာသည်။ ကျောပေးထားသော သံလုံးကျောပြင်ကြီးဖက်သို့ တခါတရံခပ်စောင်းစောင်းလှည့်အိပ်ရင်း စိတ်တွေဂယောင်ဂတမ်း ဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

‘အစ်ကို ..မီးမမှုတ်ဖူးလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ...စပယ် မအိပ်တတ်ဖူးလား...အင်း ဒါဖြင့် မှုတ်လိုက်မယ်လေ..’

အမှောင်သည် လောကကြီးတခုလုံးကို ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်၏။

‘သိပ်အေးတာပဲ..စပယ်အသံကမူမမှန် ၊ ကတုံကရီ။ ‘အစ်ကိုဖက်ထားရမလား..ဟင်..စပယ် ’

သံလုံးအသံကြီးကလဲ ကတုံကရီနှင့် မောဟိုက်နေ၏။ စပယ်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ၊ ငြိမ်သက်နေပြီး အသက်ရှူသံမျှသံမျှလေးကိုသာ ကြားနေရသည်။

သံလုံးက စပယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လိုက်သည်။

‘အို..စပယ်ထံမှ စိုးရွံ့ခြောက်ခြားသံလေးနှင့်အတူ ရုတ်တရက် သံလုံးရင်ဘတ်ကို ဆောင်တွန်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။ အမှောင်ထဲ သံလုံးက ရမ်းသမ်းပြီး စပယ်ကို စမ်းသည်။ နေ့လည်က ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ကိုင်ညှစ်မိခဲ့သော နို့အုံကြီးတစ်ဖက်ကို မိမိရရဆုပ်မိလိုက်သည်။

‘ဒါ..ဒါ..ဘာလုပ်တာလဲ...လွတ်’ ရူး ..တိုးတိုး.. တခြားအဖွဲ့တွေ ရောက်လာအုံးမယ် ’

စပယ်ကြောက်ဆုံး အန္တရာယ်ဖြင့် သံလုံးက ဖြေချောက်သည်။

‘ဘာလို့ အတင်းညှစ်နေရတာလဲ ...လွတ်ပါ ’

‘ကိုင်ရုံလေး ကိုင်ထားတာပါ များ စပယ်ရယ်.. မနွေးဖူးလား’

သံလုံးအသံက အခြေအမြစ်မခိုင်မာပဲ ကျိုးကြောင်းပြုနှစ်သိမ့်နေမှန်း သိသာလွန်းသည်။ စပယ်ရင်တွေ ခုံလွန်းသဖြင့် အအေးဒါဏ်ကိုပင် တကယ်မေ့နေမိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးနှင့် ထိကပ်ထားသည်အတွက် တကယ်လဲနွေးနေ၏။ နွေးရုံမျှမက ပူလောင်ပြင်းပြထက်ရှုသော ဆန္ဒကြီးက တဖြေးဖြေးထကြွလှုပ်ရှားလာသည်။ သံလုံး၏လက်တဖက်က စပယ်တင်ပါးကြီးကို တရွရွပွတ်လာသည်။ စပယ်စိတ်ထဲ မရိုးမရွကြီးဖြစ်လာသည်။ အမှောင်ထုကြောင့် ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်ခြင်းက ကင်းဝေးနေသလိုပင်။ ဆန့်ကျင်ဖက်လိုင်နှစ်ခု နီးကပ်စွာ ထိကပ်ပွတ်သပ်မိခြင်း အရသာသည် အအေးဒါဏ်ကိုသာမက အရာအားလုံးကို မေ့ဖျောက် ကွယ်ပြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ထိခံစားကြရသည်။

မှောင်ခိုသမားအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်လုယက်ပြီး ပစ္စည်းများ အပျောက်ရိုက်တတ်သော သည်နယ်မြေတွင် မိမိတို့မှာ အန္တရာယ်နှင့် လက်တကမ်းအကွာတွင်သာရှိကြောင်း သိထားကြသည်မို့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့ကြရသည်။ ယခုမူ မည်သည်အန္တရာယ်ကိုမှ သတိမရကြတော့။

ပူနွေးလတ်ဆတ်သော ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အပူလိုင်းဒါဏ်က အပြင်လောကအအေးခါတ်ကို အသာကလေးပင် အနိုင်ယူလိုက်နိုင်လေသည်။

‘ညီမ ဘောင်းဘီကြီး ချွတ်လိုက်ပါလားဟင်..’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ပြောသူက ကတုံကရီ မောလျ ထစ်ငေါ့နေသကဲ့သို့ မေးသူကလဲ သိသိကြီးနှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ တကယ်မသိဖူးလား ဟင်’

‘ဟင်အင်း ’ အသံက တုံခါနေပြီး တိုးညှင်လှ၏။

‘လိုးမလို့လေ’ ‘အာ....’ စပယ်နားထဲ ပူရှိန်နွေးထွေးစွာ ဝင်လာသော စကားလုံးက ပြင်းထန်လွန်းပြီး အမှောင်ထဲမှာပင် စပယ်မျက်နှာလေး ကွက်ကနဲပျက်မည်ထင်သည်။

သံလုံးက တရူးရူး အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကြီးဖြင့် စပယ်၏ဘောင်းဘီခါးပတ်ကို ဖြုတ်ခါ လက်ဝါးကြီးကို အပြားလိုက်ကြီး ဗိုက်သားနှင့်ရှုပ်ပြီး ပေါင်ကြားထဲ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

‘ဟင် အင်း...ဟင်အင်း... ဖယ်နော်’

စပယ်က ခြောက်ခြောက်ခြားခြားလေးပြောရင်း သံလုံးလက်ဝါး ကြမ်းရှုရှုကြီး ဆီးစပ်ကိုမရောက်ခင် အတင်းဆွဲထုတ်သည်။ သို့သော် သံလုံးက ဂဏန်းကျင်းနိုက်သကဲ့သို့ လက်ကိုအတွင်းပိုင်းအထိ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး စပယ် စောက်မွေးလေးများကို တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘အား ..နာတယ်.. အမွေးမဆွဲနဲ့..နာတယ် ’

စပယ်က ပြောမိပြောရာ ပြောရင်း ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ခုံပြုရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ စောက်မွေးအုံကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သံလုံးလက်ကြီးက မြဲမြံလွန်းလှသည်။

‘နာတယ်ဆို .. လွတ်ပါ’

‘ဘောင်းဘီချွတ်လိုက်ပါ...ညီမရယ်..နော်’

‘ဟင်အင်း... ကျနော်...ကျနော် ကြောက်တယ်’

‘လိုးတာ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ.. နောက်တော့လဲ ကောင်းမှန်းသိလာမှာပါ..ချွတ်နော်.. ညီမ ’

‘ကွယ်... သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ. ဖယ်..’

စပယ်က စိတ်မပါသလို စိတ်ညစ်သလို ပြောရင်း ဂျင်းဘောင်းဘီကို ခက်ခက်ခဲခဲ ချွတ်လိုက်ရသည်။

‘လွတ်လေ..နာပါတယ်လို့ ဆိုနေတာ ’

အသံလေးက မောက်မောက်မာမာနှင့် အမိန့်ပေးသံပါနေသောကြောင့် သံလုံးက စောက်မွေးတွေကို အုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အေးစက်သော ပြင်ပ လေ အထိအတွေ့ကြောင့် အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး စိမ်းကနဲ လေစိမ်းတိုးဝေ့ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

သံလုံးက ကျွမ်းကျင်ပြီးသား မုဆိုးတယောက်လိုပင် စပယ်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ် တက်ခွပြီးဖြစ်နေ၏။ ပူနွေးနူးညံ့စွာ ကပ်မိသော အဝတ်မဲ့ ပေါင်သားအစုံက မက်မောခံမခံဖွယ်ကောင်းလှစွာ ပွတ်သပ်မိကြသည်။ စပယ်၏ လက်ကလေးက သံလုံးကျောပြင်ကြီးကို အလန့်တကြားလေး ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။ သံလုံး ပုဆိုးက ခြေရင်းသို့ရောက်သွား၏။ တဲခေါင်မိုးပေါ် သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသော နှင်းစက်နှင်းပေါက်တို့ အသံမှတစ်ပါး ပုရစ်အော်သံ ကျိုးတိုးကျဲတဲတို့သာ ကြားနေရသည်။ ထောက်ခနဲ ဂက်စံ မီးခြစ် ခြစ်သံလေးနှင့်အတူ ဖယောင်းတိုင်မီးလေး လင်းသွားသည်။

‘အာ..မီးထွန်းနဲ့ကွာ..ရှက်တယ် ’

‘ဘာမှ မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာညီမရဲ့...တော်ကြာပြန်မှုတ်မှာပါ..အခု ခဏလေးထွန်းတာ ’

ကျွတ် ...ဆိုသော မကျေနပ် ညီးညှသံလေးမှအပ စပယ်ထံမှ အသံထွက်မလာတော့ပဲ ပိုမို လိုက်လိုက်ရှုရှုက်နေသော အသက်ရှူသံ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြင်းပြင်းပြပြလေးသာ ကြားနေရသည်။ သံလုံးက ဖယောင်းတိုင်ကို တဖက်မှကိုင်ပြီး စေ ဘက်ပတ်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ နေ့လည်က တဒဂံ မဲကနဲတွေ့ခဲ့ရသော စေ ဘက်ပတ်ကြီးမှာ ကြီးမားပြန့်ကားသည်နှင့်အမျှ ဖောင်းကြွခုံးထနေသည်။ စေ ဘက်ပတ်အကွဲကြောင်းကြီးက ဖင်ကြားသို့ ငုတ်လျှိုးဆင်းကျသွားပြီး စေ ဘက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသား ထူထူကြီးတွေက ကြီးမားသော လက်ချောင်းကြီးနှစ်ခု ပူးကပ်ထားသလိုပင် အသံယားစဖွယ် မြင်လိုက်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်ကိုင်ကာ စေဘက်ပတ်ကို အသေအချာကြည့်နေခြင်းအတွက် စပယ်ခမျာ အနေရခက်ပြီး လက်ဝါးလေးဖြင့်စောက်ဖုတ်ကြီးကို အုပ်ထားရင်း ခေါင်းလေးကို သွက်သွက်ခါလိုက်၏။

‘မကြည့်နဲ့...ဟင်အင်း...မကြည့်နဲ့. ’

သံလုံးက အုပ်ထားသော လက်ကလေးကို ဘေးသို့ဆွဲဖယ်ပြီး လီ :တန်ကြီးကို စေ ဘက်ပတ်အကွဲကြားသို့ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ထိုးသွင်းပြီး အထက်အောက် စုန်ချို ဆန်ချိုပွတ်သပ်လိုက်ရာ စေ ဘက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားမှ စေ ဘက်ရေကြည်များ စိမ်းယိုကျဆင်းလာ၏။ လီ :ထိပ်ကြီးနှင့် ပွတ်ဆွဲလိုက်တိုင်း ဖင်ကြီးတခုလုံးမှာ ငလျင်မိသလို သိမ်သိမ်သဲသဲကြီး တုံကနဲ တုံကနဲ ခါသွားရှာသည်။

‘အ....အ....အ...အင်း.. ဟင်း..ဟင်း...ဟင်း...ကျွတ်..ကျွတ်’

အပျိုမလေးက ပူထူပြာဝေနေသော မျက်လုံးလေးဖြင့် သံလုံးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်လုနီးပါး ကိုက်ထားလိုက်မိလေသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ရင်း လီ :ကို အထက်အောက် ရွေ့လျား ဆော့ကစားနေသော သံလုံး၏ နှာမူတံသံကြီးမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး မြည်ဟီးနေသည်။

အေးစက်သော ဆောင်းညအအေးဒါဏ်သည် အံ့အောစရာကောင်းလောက်အောင် ပျောက်ကွယ်လို့နေသည်။ တုတ်ခိုင်သော ပေါင်ရင်းသား ဖွေးဖွေးကြီးတွေကို ခပ်ကွေးကွေးကားတင်လိုက်သောအခါ ကြက်ပေါင်ကြီးတွေလို ခပ်ကွေးကွေးဖြင့် ကြက်ပေါင်ကြီးနှစ်ချောင်းလို အထက်သို့ မတ်ထောင်သွားစဉ် ကြီးမား၍အရင်းတုတ်သော ပေါင်တန်ကြီးနှစ်ချောင်းကြားမှ စေ ဘက်ပတ်ကြီးမှာ ဖူးဖူးကြီး ပြည့်အင် တစ်ထွက်လာလေသည်။

သံလုံးက အနီးရှိ အုတ်ခဲတစ်လုံးပေါ် တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို တည်ထွန်းလိုက်သည်။ မျက်နှာပြင်တင်းခုံးမောက်ကားနေသော စောက်ပတ်ကြီးအား သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့ ဖိပြားစေပြီးမှ လီ ကိုကော့ပြီးထိုးသွင်းလိုက်၏။

စောက်ပတ်အတွင်း ဇီကနဲ စိုက်ဆင်းသွားသော လီ တန်ကြီးမှ အပေါ် ယံအရေခွံများသည် စေ ဘက်ပတ်နှုတ်ခမ်းဝတွင် အရစ်လိုက် ပုံကျန်ရစ်ပြီး ဒစ်ကြီးက တင်းကနဲ ဖြစ်ခါ ကျဉ်းကြပ်သော စောက်ခေါင်းလေးထဲ ထိုးဆင်းသွားတော့၏။ ‘အ..အ..အမေ..ကျွတ်..’

စပယ်၏ ထူထဲရွန်းစိုသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ စုချွန်သွားသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးကျသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်က သူမပေါင်သားကြီးတွေကို ဆုပ်ဆွဲလျက် ဇိုးဇိုးဇော်ဇော် တုံ့သွားရှာလေသည်။ ပင်ကော့လှန်တင်ပေးထားသော စေ ဘက်ပတ်ကြီးအတွင်း အတားအဆီး အကာအကွယ်မဲ့စွာ ထိုးသွင်းထားခြင်းခံရသော လီ တန်ကြီးမှာ စေ ဘက်ပတ်ညစ်အားကြောင့် အကြောကြီးများထောင်ကာ ပိုမိုဖောင်းလာပြီး လုံးပတ်မှာလည်း ပိုမိုထွားကြိုင်းလာလေသည်။ ပွစိပွစိဖြင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို ဆော့ကစားလိုက်သော စေ ဘက်ပတ်ကြီးက လီ တန်ကြီးခါးလည်ကို တင်းကနဲ တင်းကနဲ နေအောင် ညှစ်မိသွားလေရာ လီ တန်ကြီးမှာ ရန်စခံနေရသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားဟန်ဖြင့် တွင်းပေါက်အထဲသို့ ဂမူးရှူးထိုး ဆောင့်တိုး ဝင်ရောက်သွားပြန်ပါလေသည်။

‘ဖြုတ်..ဖြုတ်..ပြစ် ပြစ်...ဖြုတ်’
‘အား..အား....ကြပ်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်’
‘ညီမ ဟာလေးကို အသာဖြုတ်ထားလေ’

စပယ်ခမျာ တုံ့ရုံသော လက်ကလေးဖြင့် စေ ဘက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကို ဖြုတ်ပေးရှာသည်။ ထိုအခါ နီရဲသော စောက်ပတ် အခေါင်းအတွင်းမှ စေ ဘက်စိလေးမှာ ငေါက်တောက်လေးနှင့် ခေါင်းထောင်လာပြီး ကြမ်းရှုသော ရှုပ်ထွေးလိမ်ကောက်နေသော လီ မွေးများနှင့် ထိတွေ့ပွတ်တိုက်မိလိုက်လေရာ....

‘ဗျစ်..ဖေါက်...ပြစ်ပြစ်..ဒုတ်’
‘အား..သေ....ပါပြီအမေရယ်...ကျွတ်ကျွတ်’

‘သေ’ ဆိုသော စကားလုံးကိုပင် အောက်ကမျင့်အသံလေးဖြင့် ‘သေပါပြီ’ ဟုဆောင့်အော်ရင်း စပယ်၏ ပေါင်တန်ကြီး နှစ်ဖက်က ရုတ်တရက်ပြိုကျလာကာ သံလုံး၏ ပေါင်သားကြီးတွေနှင့် ပွတ်တိုက်ကာ တွန်းကန်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ သံလုံးကို အနောက်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသောအခါ လီ တန်ကြီးက အနည်းငယ် ကျွတ်ထွက်လာ၏။ စပယ်က ဟီးကနဲ ဟီးကနဲ အသံလေးထွက်အောင် ကြိတ်ငိုရင်း သူမ၏ဖင်ကြီးကို ဖျပ်ဖျပ်လူးကာ လက်ကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်နေရှာသည်။

‘အရမ်းနာ သွားသလား ဟင်..ညီမ..’
‘မနာပဲ နေမလား..ဖင်တခုလုံးကို ပူထူသွားတာပဲ..အဟင် အဟင်’
‘ခဏပါ ညီမရယ်..ညီမက အခုမှ စပြီး အလို ခံဖူးတာ ဆိုတော့ နာတာပါ’

စပယ်က မျက်မှောင်လေး ကုတ်ကွေးပြီး ခေါင်းလေးကို တွင်တွင်ပါအောင် ခါရမ်းပြစ်လိုက်သည်။ သဘောက သံလုံး၏ ကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများကို စပယ်နားမလည် နားမထောင်တတ်အောင် ခံစားနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ‘ညီမ..အလိုခံဖူးလို့လား ဟင်’ စိမ်းကနဲ စူးရှမာနပါသော အကြည့်လေးက သံလုံးကို ထွင်းဖောက်တော့ မယောင်ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းလေး နှစ်မွှာက မာနရောင်ဖြင့်ပ ရွန်းစိုပွင့်ဟလာ၏။

‘ဟွန်း...အပျိုစစ်စစ်...သိရဲ့လား’
သံလုံးသိသည်ပေါ့..အထိအတွေ့တွေက သံလုံးကိုဖြောင့်ချက်ပေးပြီးသားပဲ မို့လား။ သံလုံးက လီ တန်ကြီးကို တစ်ဝက်ခန့် ချော့သွင်းရင်း ခပ်နှေးနှေးလေး အဝင်အထွက် စည်းချက်မှန်မှန် လို ရင်း..
‘ညီမ နို့ကိုပြစမ်း’
‘အို ဘာလုပ်အုံးမှာလဲ’
‘အပျို စစ်စစ် နို့ကိုကြည့်ရင် သိတယ်လေ’
‘ကဲ ..ကြည့် ကြည့်...တွေ့ပလား’

စပယ်က မခံချင်စိတ်နှင့် အကျီလေးကို ချွတ်ခါ ဘရာစီယာလေးကို ပင်တင်ပြလိုက်သည်။ သံလုံးက နို့အုံကြီးအောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို စုကိုင်းပြီးမှ ချွန်ထွက်လာသော နို့သီးခေါင်းလေးများကို ကုန်းစို့လိုက်သည်။

‘အင်း...ဟင်း...အင်း...ဟင်း...အင်း...အား...’

စပယ် မျက်နှာလေးမှာ သနားစဖွယ်လေး ရှုံ့မဲ့တုံရီနေရှာလေသည်။

ပြီးနောက် သံလုံးဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်းရင်း ခေါင်းလေးက ဘယ်ညာခါရင်း ရမ်းနေရှာသည်။ သံလုံးဖင်ကြီးက ကြွလာလိုက် ဇတ်ကနဲ နိမ့်ဆင်းသွားလိုက် တဖန်ပြန်ကြွလာလိုက်..ဆောင်ချလိုက်။

‘အင့် အင်း...အင့် အင်း အင်း...အင့်’

ပါးစပ်ကိုပိတ်ခါ လည်ချောင်းထဲမှ ကန်ကန်ထွက်လာသော အသံလေးက တိတ်ဆိတ်သော ညယံကိုထွင်းဖောက်ကာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်လေး ထွက်ပေါ် နေသည်။ နို့စို့ရင်း အချက်နှစ်ဆယ်ခန့် မှန်မှန်ကြီး ဆောင်နေရာမှ သံလုံးက ဆတ်ကနဲကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး အရင်စလို ဒရောသောပါးကြီး ဇတ်ကနဲ..ဇတ်ကနဲ...မိမိပြီးဆုံးသည်အထိ အဆုံးအထိ ဆက်ခါ ဆက်ခါ ဆောင်ရင်း သုတ်ရေများကို အပျိုမလေးစေ ဘက်ဖုတ်ထဲသို့ ပန်းသွင်းလိုက်လေတော့ရာ စပယ်ခမျာ ကော့ကော့တက်သွားပြီး သူမ၏ စေ ဘက်ခေါင်းထဲမှလည်း စေ ဘက်ရေများ ပန်းထွက်ကုန်လေတော့သည်။

သံလုံးက လီ ကို အရင်းအထိ ဖိသွင်းထားပြီး ဇီကနဲ ဇီကနဲ ဆောင်ဆောင်ပေးရင်း သုတ်ရေများကို အဆက်မပြတ် ပန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘အ အား...အား...အစ်ကိုရယ်..အဟီးဟီး ..ဟီး ’

‘ဟင် ..ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ ဟင်..နာလိုလား ’

စပယ်က ငိုမဲ့မဲ့လေး ခေါင်းကိုခါပြရင်း မျက်ရည်များက မို့လွင်သော ပါးပြင်လေးပေါ် မြစ်နှစ်သွယ်လို စီးဆင်းလာ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဟင်..ညီမ မကြိုက်ရင် အစ်ကိုမလို ခံတော့ဘူးလေ..နော်’

စပယ်က ခေါင်းလေးခါမြဲ ခါပြနေပြီး မှ တိုးညှင်းစွာ..

‘ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး..ငိုချင်လို့ ငိုချလိုက်တာ..အထဲမှာ တမျိုးကြီးဖြစ်သွားတာ...အ ဟင် ..ဟင်..ဟင်’

‘အော်...ဒီကောင်မလေး နှယ်’

သံလုံးက ယခုမှ စိတ်အေးသွားသလို ဖြစ်သွား၏။ ခပ်တင်းတင်းလေး ပုခုံးကို ဆွဲကာ ဆောင်လို သွင်းလိုက်စဉ်က စောက်ပတ်အောက်ဖက်မှ နှုတ်ခမ်းစပ်လေး စုတ်ပြသွားကြောင်း သံလုံးက လက်ညှိုးထိပ်ကလေးနှင့် စမ်းသပ်မိပြီးဖြစ်၏။

‘ကွဲသွားလား မသိဖူး..စပ်ဖျဉ်းနှင့် အစ်ကိုရဲ့ ’

‘အင်း နဲ့နဲ့လေးပါ..မဆိုစလောက်လေးပါ’

‘ဒါ..မဆိုစလောက်လေးလား.. ဒီမှာ အဟင်’

စပယ်က ဖင်ကိုကြွပြပြီး ခေါင်းလေးထောင်ကာ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်စမ်းပြလိုက်သည်။

သံလုံးက မသိလေဟန်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။ မှောင်နေ၏။

‘မတွေ့သေးဖူးလား...ဒီနား..ဟောဒါ’

စပယ်က စိတ်မရှည်စွာ စောက်ပတ်ကိုပြပြီး အောက်ခြေလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြလိုက်သည်။

သံလုံးက ဖယောင်းတိုင်ကိုယူပြီး အနီးကပ်ကြည့်လိုက်၏။

စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကြားမှ ဖြူနေသော သုတ်ရေများက စီးကျလာသည်။ အောက်ဆုံး ပါးလွှာသော စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသားလေးမှာ နှစ်လက်မခန့် ကွဲနေပြီး သွေးလေးများ စို့ထွက်နေသည်။

သံလုံးက သူ့ပုဆိုးနှင့် စောက်ပတ်ကြားသို့ ခပ်ဖွဖွပွတ်ပေးပြီး ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ကွဲသွားသော စောက်ပတ် အရေခွံလေးကို လျှာဖြင့် ယက်ပေးလိုက်သည်။

‘အို ..ဘာလုပ်တာလဲ .. အစ်ကိုကလဲ မရွံ့မရှာ နဲ့’

‘အနာ ကျက်အောင်လေး ညီမရဲ့.. အဲဒါ ခဏလေးကျက်တယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုစေ ဘက်စိလေးကို ဇီးစေ့စုပ်သလို တဖြတ်ဖြတ်စုပ်ပေးလိုက်ရာ စပယ်ခါးလေး တွန့်လိမ်ကော့လန်ကာ ဖင်ကြီးက ကြွစောင်းစောင်းနှင့် ဇော်ဇော်..ဇော်ဇော်နှင့် နှစ်ခါလောက် ကော့ကော့ပေးလိုက်လေ၏။

‘ညီမ.. အလို ခံချင်သေးလား..ဟင်’

စပယ်ခွန်းတုံ့မပြန်...ပြောရမှာ ရှက်နေဟန်ရှိသည်။

‘ညီမအလိုမခံချင်ရင် အစ်ကို မတော့ဖူးလေ’

‘အစ်ကို လုပ်ချင်လုပ်ပါ’

‘ရပါတယ်’ စပယ်က မပွင့်တပွင့်လေးပြော၏။
 ‘ကောင်မလေး...လီ :အရသာ သိသားပြီ ဟုတ်တယ်မို့လား’
 ‘သွား...ဘာတွေရှောက်ပြောနေမှန်းလဲ မသိဖူး’
 ‘ညီမက အလို :ခံချင်တယ်လို့ မပြောမခြင်း အစ်ကို မလို :တော့ဘူး...တော်ပြီ ’
 ‘ကြည့်ပါလား..အစ်ကိုနော်..သူများ အော်ပြီး ငိုပစ်လိုက်မှာ သိလား...အဟင် အဟင် အဟင်’
 ‘ဒါဖြင့် ပြောလေ’
 ‘ဘာပြောရမှာ လဲလို့’
 ‘ညီမ အလို:ခံချင်နေပြီ..လို့ ပေးပါတော့လို့’
 ‘သွား..သွား..အရမ်းစုတ်ပဲ့တာပဲ..မကောင်းဖူး’
 ‘ဒီလိုဆိုလဲနေလေ..’ သံလုံးက ပုဆိုးကိုလှမ်းဆွဲ၏။ စပယ်က နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးယောင် မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့်..
 ‘ကြည့်..ဘာလို့.. ပုဆိုးဝတ်တာလဲ..မလုပ်တော့ဖူးလား’
 ‘ညီမက မှ အလို :ခံချင်တယ် မပြောတာ’
 ‘ကျွတ်..ကဲ..မလုပ်ချင်လဲနေ’

စပယ်က ဒေါသဟန်လေးနှင့် ထပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကို ထစွပ်ဟန်ပြုစဉ် ခပ်ကုန်းကုန်းရပ်နေသော စပယ်ခါးလေးကို အနောက်မှ စုံကိုင်ပြီး ကော့ထောင်နေသော လီ :တန်ကြီးဖြင့် ဖင်ကြားမှ စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။ စပယ်က တဲတိုင်ကို ကိုင်ကာ ဖင်ကိုကော့ပေးထားရင်း....

‘လို့ :စမ်းပါ..အစ်ကိုရယ်..အားရပါးရ လိုးစမ်းပါ’
 မပွင့်တပွင့် ငိုရိုက်သံလေးရောစွပ်ခါ ပြောလိုက်ရှာလေသည်။

တဲကလေးက သိမ်ကနဲ သိမ်ကနဲ ခါနေစဉ် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က အလန့်တကြား အော်မြည်ပျံသန်းသွားသည်။ နယ်စပ်၏ မှောင်မဲသော ဆောင်းညသည် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် နွေးထွေး လတ်ဆတ်နေလေတော့သည်။